

РЕШЕНИЕ

№ 1793

гр. София, 01.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 48 СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИВЕЛИНА М. СИМЕОНОВА

при участието на секретаря ЛИЛЯНА ЛЮБ. АНДОНОВА
като разглежда докладваното от ИВЕЛИНА М. СИМЕОНОВА Гражданско дело № 20231110101864 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 124, ал. 1, вр. чл. 235 ГПК.

Образувано е по искова молба, подадена от „Застрахователно акционерно дружество „Б.В.И.Г.““ АД, ЕИК *****, срещу „Застрахователно дружество Е.“ АД, ЕИК *****, с която е предявен осъдителен иск с правно основание чл. 411 КЗ.

Ищецът твърди, че на 25.02.2022 г. в гр. Р. е настъпило ПТП по вина на водача на МПС „П.К.“ с рег. № *****, застрахован със задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, полица № BG 07/121003144691, валидна към датата на ПТП при ответното дружество. Твърди, че в резултат на ПТП са настъпили вреди по МПС „Х.С.“ с рег. № *****, собственост на „А.“ ООД и застрахован о при ищеца със застраховка „Каско“ – полица № 4704210281003005, валидна от 27.11.2021 г. до 26.11.2022 г., а именно: увредени са облицовка задна броня, врата на багажник, лйсна врата на багажник, стоп ляв външен, панел заден ляв, основа задна броня. Твърди, че въз основа на подадено уведомление за ПТП е образувана щета № 470421222209899, по която е определил и заплатил обезщетение на собственика на автомобила в размер на 1228,98 лв. с платежно нареждане от 18.05.2022 г. Счита, че с изплащане на застрахователното обезщетение е встъпил в правата на застрахования срещу ответника в качеството на застраховател, при когото към датата на ПТП е застрахована гражданската отговорност на делинквента – за изплатеното застрахователно обезщетение и ликвидационни разноски в размер на 25 лв. Сочи, че въпреки отправена покана ответникът не е заплатил обезщетение. Моли съда да осъди ответника да му заплати исковата сума – 1253,98 лв., включваща заплатено застрахователно обезщетение в размер на 1228,98 лв. и 25 лв. – ликвидационни разноски, ведно със законната лихва, считано от подаване на исковата молба до окончателното плащане. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника „Застрахователно дружество „Е.““ АД, с който искът се оспорва по основание и размер. Оспорва се механизмът на ПТП, настъпването на вредите и причинната връзка с ПТП. Твърди се, че вина за настъпването му има единствено водачът на МПС „Х.С.“ с рег. № *****, който с поведението си е нарушил чл. 22 и чл. 24 ЗДвП и е предизвикал настъпването на сблъсък. В условията на евентуалност се прави възражение за съпричиняване по чл. 51, ал. 2 ЗЗД. Възразява се, че твърдените вреди по МПС „Х.С.“ са в причинно-следствена връзка с твърдяното събитие и че са настъпили посочените характер и степен на увреждане. Възразява се срещу размера на вредите, с доводи, че ищецът не е заплатил обезщетение за подмяна на ляв стоп, както и ДДС. Моли се за отхвърляне на иска, в условията на евентуалност – за намаляване на размера на застрахователното обезщетение и за присъждане на разноски.

Третото лице - помагач на страната на ответника Б. Д. К. оспорва основателността на предявения иск и моли за отхвърлянето му.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните съобразно разпоредбите на чл. 235 ГПК, намира следното от фактическа страна:

За установяване на настъпването и механизма на произшествието в производството като писмено доказателство е приет двустранен констативен протокол за ПТП от 25.02.2022 г., съставен в гр. Р., съгласно който участник № А – МПС „П.К.“ с рег. № *****, застрахован в „Е.“ АД, управляван от Б. К. (с посочено свидетелство за правоуправление: № 281130678, валидно до 08.08.2021 г.) при движение в една посока и в същата лента е ударил в задна част участник № Б – МПС „Х.С.“ с рег. № *****, собственост на „А.“ ООД, управляван от И. И., при което на последния автомобил са нанесени щети по задна броня, заден капак и ляв стоп. Двустранният констативен протокол е подписан за двамата водачи, като е съставена и схема на процесното ПТП.

По делото не е спорно, а и се установява от приетата застрахователна полица „Булстрад Каско Стандарт“ № 4704210281003005 от 07.10.2021 г., че към датата на ПТП МПС „Х.С.“ с рег. № *****, собственост на „А.“ ООД е имало валидна имуществена застраховка, сключена с ищеца с период на застрахователно покритие от 00:00 часа на 27.11.2021 г. до 23:59 часа на 26.11.2022 г., като към нея са приложени и Общи условия по застраховка „Каско Стандарт“.

Не се спори, че във връзка с процесното ПТП е подадено заявление за изплащане на застрахователно обезщетение от И. Д. И. до ищеца от 28.02.2022 г. (в което е отразено, че ПТП се е състояло на 25.02.2022 г. в гр. Р., бул. „С.“, при което водачът намалил скоростта на движение и другият автомобил го ударил отзад, при което на застрахования при ищеца автомобил били причинени вреди по задна броня, стоп, капак), при което е образувана преписка по щета № 50-07000-00281/2022 г., изготвен е опис на претенция № 50-07000-00281/22/28.02.2022 г. от 28.02.2022 г., при която са описани щетите (облицовка задна броня, врата на багажник, лйсна врата на багажник, стоп ляв външен, панел заден ляв - калник),

както и опис - заключение по претенция № 50-07000-00281/22/28.02.2022 г. от 22.07.2022 г., при която е определена стойност за поправяне на щетите в размер на 1474,78 лв. и е изготвен доклад по щета № 470421222209899. Не се спори, че ремонтът е извършен от „Дунав Авто 2012“ ООД, за което е издадена фактура № 2000006658 от 15.06.2022 г. на обща стойност 1474,78 лв. с ДДС (1228,98 лв. без ДДС), която сума (1228,98 лв.) е изплатена от ищеца на собственика на автомобила с преводно нареждане от 18.05.2022 г.

Безспорно е, а и се установява от приетите писмени доказателства, съществуването на валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ по застрахователна полица № BG/07/12003144691/02.11.2021 г. между ответното дружество и собственика на МПС „П.К.“ с рег. № ***** - Б. Д. К. с период на застрахователно покритие от 09:51 часа на 02.11.2021 г. до 23:59 часа на 01.11.2022 г.

Видно от приетите писмени доказателства ищецът е отправил до ответника регресна претенция за възстановяване на изплатеното обезщетение в размер на 1253,98 лв., включващо и ликвидационни разноски в размер на 25 лв., с писмо с изх. № 04687/22.07.2022 г., получено от ответното дружество на 27.07.2022 г., като от страна на последното е последвал отказ за възстановяване на заплатеното обезщетение и ликвидационни разноски с уведомление рег. № 014-21731/1/12.08.2022 г., получено от ищеца на 17.08.2022 г. с мотиви, че от представените доказателства не се установява безспорно настъпването на твърдяното събитие с участието на посочените водачи и без да настъпят вреди и по двете превозни средства с оглед изображения в двустранния констативен протокол за ПТП механизъм.

По делото е прието Удостоверение № 11505/19.05.2023 г. от Сектор Пътна полиция към ОДМВР – Р., от което се установява, че Б. Д. К. – водач на МПС от категории А В СЕ М С ТКТ АМ ВЕ, е имал валидно свидетелство за управление на МПС № 285590912, издадено на 20.06.2022 г., със срок на валидност до 20.06.2027 г. Прието е и писмо от МВР – Областна дирекция на МВР – Р., сектор „Пътна полиция“ рег. № 108500-14765/27.06.2023 г., от което се установява, че към 25.02.2022 г. Б. Д. К. е притежавал свидетелство за управление на МПС с № 283291856, издадено от ОДМВР Р. на 21.06.2017 г. със срок на валидност до 21.06.2022 г. Статусът на документа е променен на „Унищожен“ от 22.06.2022 г. от сектор „Пътна полиция - Р.“, причина „Изтичане срока на валидност“, след подаване на заявление за подмяна на СУМПС.

За установяване на механизма на ПТП по делото са събрани и гласни доказателствени средства. Разпитан по делегация е свидетелят И. Д. И., който заявява, че си спомня за ПТП от 25.02.2022 г., управлявал служебен автомобил „Х.С.“ с рег. № *****, движел се в гр. Р. по бул. „С.“, посока ул. „Николаевска“ с около 40 км/ч и на Т-образното кръстовище намалил скоростта, за да освободи друг автомобил, който се движел от ул. „Николаевска“ към бул. „С.“ и бил навлязъл в кръстовището, при което свидетелят бил ударен отзад от друг автомобил - „П.К.“ с рег. № *****, тъмен на цвят. Щетите били по задна броня, заден капак и ляв стоп. При предявяване на свидетеля на протокол за ПТП от 25.02.2022 г. И. заявява, че е участвал в съставянето на протокола в офис на Булстрад, заедно с другия водач, подписът за водач Б е на свидетеля. Добавя, че отразената в

протокола за ПТП схема е вярна и отразява механизма на ПТП, имало две ленти по бул. „С.“ в едната посока, свидетелят бил в лявата лента, защото щял да завива наляво. Не знае дали другият автомобил подал сигнал, ПТП настъпило в светлата част на деня – около 15:00 часа, при сух път и ясно време. Добавя, че не са уведомявали КАТ. Служител на Булстрад попълнил протокола за ПТП, в офис на застрахователя, в присъствието на двамата водачи и със съгласието на другия водач – Здравко Б.ов А.. Не знае защо в протокола не са отразени щети и по автомобила на А..

В производството пред първоинстанционния съд е изслушано и прието заключение на съдебно – автотехническа експертиза (CATE), неоспорено от страните. От същото се установява, че на 25.02.2022 г. около 15:01 часа лек автомобил „П.К.“ с рег. № ***** се движи по бул. „Генерал С.“, където водачът реализира ПТП с намаляващия скоростта си на движение пред него лек автомобил „Х.С.“ с рег. № *****. От представения механизъм на ПТП, сравнението на щетите в описа на застрахователя и отразените в протокола за ПТП видими увреждания, вещото лице е приело, че щетите по лек автомобил „Х.С.“ с рег. № ***** се намират в пряка и причинно – следствена връзка с настъпилото на 25.02.2022 г. произшествие в гр. Р.. Първоначалното съприкосновение между двете МПС - та е настъпило в задна част на лек автомобил „Х.С.“ и предна част на лек автомобил „П.К.“. Водачът на лек автомобил „Х.С.“ с рег. № ***** не е имал възможност да предотврати произшествието, тъй като се е намирал пред ударИ. го лек автомобил „П.К.“ с рег. № *****. Водачът на лек автомобил „П.К.“ с рег. № ***** е имал възможност да предотврати произшествието при движение със скорост и безопасна дистанция, при която превозното средство ще спре в рамките на опасната зона при внезапно възникване на опасност. Според експерта, предвид механизма на процесното ПТП и съставената скица към ДКП за ПТП, контактът, настъпил между двете МПС - та е в зоната на предната част на лек автомобил „П.К.“ с рег. № *****, като следва в тази зона да има увреждания. Към датата на застрахователното събитие процесният автомобил „Х.С.“ с рег. № ***** е бил в експлоатация 3 години, 2 месеца и 26 дни, считано от датата на първоначална регистрация – 30.11.2018 г. Стойността, необходима за възстановяване на лек автомобил „Х.С.“ с рег. № *****, изчислена на база средни пазарни цени към датата на ПТП е 1725,29 лв. Описаните повреди по лек автомобил „Х.С.“ с рег. № ***** в представените от ищеца опис на щети отговарят изцяло на извършения и фактуриран ремонт по вид и операции. Стойността, необходима за възстановяване на автомобила, изчислена на база средни пазарни цени, без включен стоп лъв външен и ДДС е 1023,58 лв., а стойността, необходима за възстановяване на лек автомобил „Х.С.“ с рег. № *****, изчислена по цени на алтернативни доставчици, без включен стоп лъв външен и ДДС към датата на ПТП е 877,98 лв. В съдебно заседание вещото лице уточнява, че по делото не са представени гаранционни условия и няма данни какъв е гаранционният период на процесното МПС, поради което стойността, която е по средно - пазарни цени - 1725 лв. е значително по – висока от изплатената от ищеца. Добавя, че процесното МПС не е отремантирано в сервиз на официален представител, а в сервиз, в който стойността на труда е по - ниска.

За установяване на авторството на двустранния констативен протокол за ПТП в частта относно вписания участник А е изготвена съдебно – почеркова експертиза, неоспорена от страните, от която се установява, че подписът, положен в мястото за „подписи на водачите: ...А“ в двустранен констативен протокол за ПТП от 23.02.2022 г. в гр. Р. е ксерокопие на подпис, който не е изпълнен от Б. Д. К.. В съдебно заседание вещото лице уточнява, че е направила и проверка по отношение на ръкописния текст, с който са изписани вписванията в графа за превозно средство „А“ и за превозно средство „Б“, с почерка на Б. Д. К. и е установила, че има различие. Документът е изписан от едно и също лице и най-вероятно то е положило и подписа, Б. Д. К., ЕГН ***** нито е писал текста, нито е положил подписите в двустранния протокол.

При така установеното от фактическа страна, съдът приема следното от правна страна:

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл. 411 КЗ.

Съобразно разписаното в чл. 411 КЗ застрахователят по имуществена застраховка, изплатил застрахователно обезщетение на застрахованото увредено лице, може да предяви вземанията си направо към застрахователя по „Гражданска отговорност“ на причинителя на вредите.

Ангажирането на отговорността на застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ на причинителя на вредата при иск с правно основание чл. 411 КЗ е свързано с установяване на следните кумулативно дадени предпоставки: 1. Валидно застрахователно правоотношение между увреденото лице и застрахователното дружество - ищец; 2. Настъпване на застрахователно събитие в срока на действие на договора и заплащане на застрахователно обезщетение от дружеството - ищец; 3. Предпоставките по чл. 45 ЗЗД по отношение на причинителя на вредата – противоправно деяние, вина, вреди и причинно-следствена връзка между деянието и причинените вреди; 4. Наличие на валидно застрахователно правоотношение по договор за застраховка „Гражданска отговорност“ към датата на ПТП с дружеството - ответник относно МПС, с което са причинени вредите. В тежест на ищеца е да докаже тези предпоставки (с изключение на субективната предпоставка по чл. 45 ЗЗД - вината, по отношение на която чл. 45, ал. 2 ЗЗД установява законова презумпция), както и действителната стойност на вредите, определена по средни пазарни цени към датата на настъпване на застрахователното събитие - чл. 386, ал. 2 КЗ.

В тежест на ответника по предявения иск е да докаже възраженията си срещу основателността на претенцията, в това число, че причина за настъпване на произшествието е поведението на управлявалия застрахованото имущество по застраховка „Каско“ водач, който е нарушил правилата за движение по пътищата, разписани в разпоредбите на чл. 22 и чл. 24 ЗДвП.

От събраните по делото доказателства се установи наличието на валидно застрахователно правоотношение между ищцовото дружество и „А. ООД“, по което е било застраховано имущество - лек автомобил „Х.С.“ с рег. № *****, като в срока на действие

на застраховката бенефициентът чрез трето оправомощено лице е заявил застрахователно събитие, което е било заведено като щета и по което е получил обезщетение в размер на 1228,98 лв., като за ликвидиране на щетата са били направени и разноси в размер на 25 лв. от страна на ищеца.

Не е спорно и обстоятелството, че към датата на ПТП лек автомобил „П.К.“ с рег. № ***** е бил застрахован при ответника по силата на „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

На първо място спорен е въпросът относно настъпването и механизма на настъпване на процесното ПТП. В този смисъл и с оглед представения по делото протокол за ПТП следва да се отбележи следното: според чл. 5, ал. 1 от Наредба № Из - 41 от 12.01.2009 г. за документите и реда за съставянето им при пътнотранспортни произшествия и реда за информиране между Министерството на вътрешните работи, Комисията за финансов надзор и Информационния център към Гаранционния фонд, когато при произшествието са причинени само материални щети, които не възпрепятстват движението на МПС на собствен ход, и между участниците в произшествието има съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те попълват своите данни в двустранен констативен протокол за ПТП. Следователно законодателят е предвидил изготвянето на ДКП да става при наличие на причинени само материални щети по МПС и при съгласие между участниците в ПТП относно всички обстоятелства около произшествието. Подписаният между участниците в ПТП двустранен протокол (ДКП) представлява доказателство за настъпване на застрахователното събитие - така съгласно чл. 5, ал. 1 от Наредбата. Двустранният протокол за ПТП има материална доказателствена сила относно съдържащите се в него неизгодни факти за страните (в този смисъл решение № 15 от 25.07.2014 г. по т. д. № 1506/2013 г., I т. о. на ВКС). Предвид характера на протокола на частен писмен документ, той не се ползва с материална доказателствена сила, а само с формална такава за авторството, което в случая е оспорено по реда на чл. 193 ГПК. От приетата съдебно - почеркова експертиза, неоспорена от страните, която съдът кредитира като компетентно изготвена и в пълнота отговаряща на поставените задачи, се установи, че подписът, посочен за водач „А“, чиято гражданска отговорност е застрахована при ответника – Б. Д. К., не е положен от последния, което се установява и от свидетеля на ищеца, който сочи, че протоколът е подписан в офис на фирмата застраховател от него и от Здравко Б.ов А., т. е. от лице, различно от посоченото в двустранния констативен протокол за ПТП. В случая формалната доказателствена сила на протокола (авторството) е била оборена успешно, поради което на основание чл. 194, ал. 1 ГПК същият следва да бъде изключен от доказателствения материал по делото, като не може да послужи за доказателство за установяване на участниците, механизма на ПТП и настъпилите вреди.

Както се посочи обаче, двустранният протокол за ПТП съставлява частен удостоверителен документ, подписан от трети за спора лица и се ползва само с формална доказателствена сила по чл. 180 ГПК, като не обвързва съда. Поради това няма пречка в хода на производството ищецът да докаже настъпването и причините за ПТП с всички

допустими от закона доказателствени средства, доколкото съставянето на двустранен протокол за ПТП в настоящата хипотеза не е задължително. Ищецът носи доказателствената тежест за установяване на обстоятелствата по твърдяното ПТП, противоправното поведение на другия водач и причинната връзка между това поведение и причинените имуществени щети по застрахованото при ищеца МПС, посредством ангажирането и на други доказателства - разпит на свидетели, заключение на вещи лица - ако преценката на фактите, от значение за механизма на ПТП и причинната връзка, изисква специални познания, които съдът не притежава, и др.

Независимо от изключването на двустранния констативен протокол за ПТП от доказателствения материал по делото, въз основа на събраните в производството други доказателства и заключението на вещото лице по САТЕ съдът приема, че предявеният иск е доказан по основание. Преценени в съвкупност гласните доказателствени средства на свидетеля И. и заключението на САТЕ установяват настъпването и механизма на ПТП, така както е посочен в исковата молба и връзката му с вредите - че в срока на действие на валидна имуществена застраховка при ищеца е настъпило произшествие, представляващо покрит риск по същата, при което на МПС „Х.С.“ с рег. № ***** са били причинени щети от водача на лек автомобил „П.К.“ с рег. № *****, застрахован при ответника. Съдът кредитира изцяло показанията на свидетеля И. И., който не е заинтересован от изхода на делото, показанията му са логични, последователни, непосредствени, както и не са разколебани от никакви други доказателства по делото, ангажирани от ответната страна. Свидетелят И. заявява, че ПТП е настъпило на 25.02.2022 г. в гр. Р., посочва автомобила, който е управлявал - „Х.С.“ с рег. № *****, както и че е бил ударен от друг автомобил - „П.К.“ с рег. № *****, при което по автомобила на И. са увредени задна броня, заден капак и ляв стоп, т. е. установява настъпването на ПТП, механизма и участниците, при които е настъпило, и причинените щети. Разказът на свидетеля И. сочи за настъпването на ПТП по начина, описан в исковата молба, който съответства и на заявлението за изплащане на застрахователно обезщетение от страна на собственика на увредения автомобил. Обстоятелството кой в действителност е управлявал автомобила, застрахован при ответника, е без значение за ангажиране на отговорността на последния по чл. 411 КЗ, тъй като този факт би имал значение при предявен от застрахователя обратен иск за ангажиране на отговорността на виновния водач - делинквент.

Механизмът на пътното произшествие се установява както от свидетелските показания, които отразяват непосредствените възприятия на свидетеля, така и от автотехническата експертиза, неоспорена от страните, която настоящият състав кредитира по реда на чл. 202 ГПК. Според заключението на САТЕ описаните в исковата молба вреди (които са посочени и от свидетеля И.) могат да бъдат причинени при механизъм на ПТП като този, посочен от ищеца, поради съдът приема за доказана и причинно – следствената връзка между ПТП и вредите. Действително вещото лице е работило и въз основа на съставения двустранен протокол за ПТП, но описаното в същия като механизъм на ПТП и настъпили вреди изцяло съответства на заявеното от И. и отразеното в писмените

доказателства по заявяване на щетата и оценка на същата. Обстоятелството, че съдът изключи протокола за ПТП от доказателствения материал не разколебава този извод, тъй като свидетелските показания установяват механизма на ПТП така, както е посочен в исковата молба, а експертното заключение - връзката на ПТП с процесните вреди. Ето защо съдът приема за доказано, че всички настъпили вреди по МПС „Х.С.“ с рег. № ***** са причинени в резултат на процесното ПТП; в случай, че ответникът твърди всички или част от вредите да са настъпили по друг начин, негова е тежестта за установяване на горното, т. е. да проведе насрещно доказване, в какъвто смисъл доказателства не са ангажирани. В допълнение, липсата на данни за настъпили вреди по увреждащия автомобил не сочи на неустановеност на механизма, тъй като това, че те не са описани не означава, че не е имало вреди и по застрахования при ответника автомобил, което обаче няма значение за основателността на иска, при липса на данни водачът на лек автомобил „Х.С.“ с рег. № ***** да е допринесъл за настъпване на уврежданията, за което съдът ще изложи съображения по-долу.

От показанията на И. И. се установява, че вина за настъпването на ПТП има водачът на застрахования при ответника лек автомобил, който не е съобразил скоростта си на движение и е ударил в задната част управлявания и намаляващ скоростта си лек автомобил, управляван от свидетеля. Съгласно трайната съдебна практика, почиваща на разпоредбата на чл. 45, ал. 2 ЗЗД, при ангажиране на деликтната отговорност на причинителя на увреждането, неговата вина се предполага. Налице е оборима законова презумпция, при която се обръща тежестта на доказване или ответникът - застраховател следва да обори презумпцията за вина на делинквента. В случая липсват доказателства, които да оборват вината на водача на лек автомобил „П.К.“ с рег. № *****, а в тежест на ответника е било да проведе подобно доказване, следователно фактическият състав на непозволеното увреждане е доказан. В тази връзка, съдът кредитира и САТЕ, според която водачът на лек автомобил „Х.С.“ с рег. № ***** не е имал възможност да предотврати произшествието, тъй като се е намирал пред ударИ. го лек автомобил „П.К.“ с рег. № *****, а водачът на лек автомобил „П.К.“ с рег. № ***** е имал възможност да предотврати произшествието при движение със скорост и безопасна дистанция, при която превозното средство ще спре в рамките на опасната зона при внезапно възникване на опасност, т. е. водачът на застрахования при ответника автомобил е могъл да предотврати ПТП при спазване на необходимата дистанция, за да бъде в състояние да спре пред всяко предвидимо препятствие – чл. 20, ал. 2 ЗДвП.

Възражението на ответника, че изключителна вина за настъпване на произшествието, респ. принос за настъпването му наред с водача на лекия автомобил, застрахован при ответника има и водачът на лекия автомобил, застрахован при ищеца, по мнение на настоящия състав на съда е неоснователно. С решение № 92/24.07.2013 г. по т. д. № 540/2012 г. по описа на ВКС, I т. о., мотивите на което се споделят от настоящия състав, е прието, че приносът на пострадалия следва да бъде надлежно релевиран от застрахователя чрез защитно възражение пред първоинстанционния съд и навеждане на конкретни обстоятелства, на които се основава възражението и то в срока за отговор на исковата молба,

респективно и след изтичане на този срок, ако застрахователят не е могъл да узнае конкретните обстоятелства своевременно. Приложението на правилото на чл. 51, ал. 2 ЗЗД е обусловено от наличието на причинна връзка между вредоносния резултат и поведението на пострадалия, с което той обективно е създал предпоставки и/или възможност за настъпване на увреждането. Застъпеното становище в трайната практика на ВКС, че приносът трябва да е конкретен - да се изразява в извършването на определени действия или въздържане от такива от страна на пострадалото лице, както и да е доказан, а не хипотетичен и предполагаем, сочи, че обстоятелствата, които навежда страната и на които основава възражението си по чл. 51, ал. 2 ЗЗД, също трябва да са конкретни.

В случая твърдението за съпричиняване е обосновано с нарушаване от страна на водача на застрахования при ищеца автомобил на чл. 22 и чл. 24 ЗДвП. Съгласно чл. 22 ЗДвП, водачът на пътно превозно средство не трябва да се движи без основателна причина с твърде ниска скорост, когато по този начин пречи на движението на другите пътни превозни средства. Водач на пътно превозно средство, което се движи с ниска скорост и поради това причинява създаването на колона от пътни превозни средства, трябва да ги пропусне при първа възможност. На водача на моторно превозно средство е забранено да се движи с ниска скорост без включени аварийни светлини. Съгласно чл. 24 ЗДвП водачът на пътно превозно средство не трябва да намалява скоростта рязко, освен ако това е необходимо за предотвратяване на пътнотранспортно произшествие. Преди да намали значително скоростта на движение на управляваното от него пътно превозно средство, водачът е длъжен да се убеди, че няма да създаде опасност за останалите участници в движението и че няма да затрудни излишно тяхното движение. По делото се установява, че свидетелят И. е намалил скоростта си на движение, но за да пропусне друг навлизащ в кръстовището автомобил, а съгласно чл. 20, ал. 2 ЗДвП водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението. Не се установява водачът да се е движел с твърде ниска скорост предвид особеностите на мястото, на което е настъпило ПТП - в населено място, на кръстовище, т. е. да е управлявал автомобила с несъобразена с пътните условия скорост на движение, с което да е попречил на движението на другите пътни превозни средства, както и да е спрял рязко без основателна причина. Поради последното съдът приема, че не е налице нарушение на посочените правила и скоростта на движение на автомобила на И. не се намира в причинна връзка с настъпване на произшествието. В конкретната хипотеза предвид възприетия механизъм на ПТП водачът на „П.К.“ с рег. № ***** е можел да предотврати удара, спазвайки необходимата дистанция, при съобразяване, че според чл. 47 ЗДвП водач на пътно превозно средство, приближаващо се към кръстовище, трябва да се движи с такава скорост, че при необходимост да може да спре и да пропусне участниците в движението, които имат предимство.

С оглед изложеното, съдът приема, че в срока на застрахователно покритие по застраховка „Гражданска отговорност“, застраховател по която е ответникът, водачът на застрахования лек автомобил „П.К.“ с рег. № ***** е извършил виновно противоправно деяние, в причинна връзка с което са причинени вреди на застрахования при ищеца по

имуществена застраховка автомобил.

Доколкото по делото е отделено за безспорно между страните, че ищецът е заплатил застрахователно обезщетение във връзка с процесното ПТП, то с изплащането на застрахователно обезщетение на собственика на увредения автомобил ищецът се е суброгирал в правата на увредения до размера на платеното обезщетение и обичайните разноси за неговото определяне.

Обемът и съдържанието на суброгацията, респективно на суброгационното вземане на застрахователя по имуществената застраховка спрямо прекия причинител на вредите и неговия застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ са изрично определени от закона - чл. 410, ал. 1 КЗ, който постановява, че застрахователят по имуществена застраховка встъпва в правата на увреденото застраховано лице до размер на платеното застрахователно обезщетение и обичайните разходи за определянето му.

Установи се от заключението по автотехническата експертиза, че стойността, необходима за възстановяване на увредения автомобил по средни пазарни цени възлиза на 1725,29 лв. Съгласно разпоредбата на чл. 386, ал. 2 КЗ, обезщетението трябва да бъде равно на действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието. Обезщетението не може да надвишава действителната (при пълна увреда) или възстановителната (при частична увреда) стойност на застрахованото имущество и съответно е лимитирано от застрахователната сума по договора – чл. 386, ал. 1 КЗ. По силата на разпоредбата на чл. 400, ал. 1 КЗ за действителна се смята стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго със същото качество, а съгласно ал. 2 на същата норма - за възстановителна стойност се смята стойността за възстановяване на имуществото с ново от същия вид и качество, без прилагане на обезценка. За възстановителна стойност се приема стойността на разходите за материали и труд по средна пазарна цена към момента на настъпване на застрахователното събитие, без да се прилага коефициент за овехтяване на увредените части, доколкото по такива цени ще може да се купи вещ от същото качество и количество като увредената вещ (в този смисъл - решение № 6/02.02.2011 г. по т. д. № 293/2010 г. по описа на ВКС, I т. о.; решение № 206/03.09.2013 г. по т. д. № 107/2011 г. по описа на ВКС, II т. о.; решение № 209/30.01.2012 г. по т. д. № 1069/2010 г. по описа на ВКС, II т. о.). При предявена по съдебен ред претенция за заплащане на застрахователно обезщетение, съдът следва да определи същото по действителната стойност на вредата към момента на осъществяване на застрахователното събитие, т. е. по пазарната цена на същата като ползва заключение на вещо лице, без да е обвързан от минималните размери по методиката към Наредба № 24/2006 г. на КФН. В този смисъл е и съдебната практика, изразена в решение № 52/08.07.2010 г. по т. д. № 652/2009 г. по описа на ВКС, I т. о., решение № 209/30.01.2012 г. по т. д. № 1069/2010 г. по описа на ВКС, II т. о., решение № 235/27.12.2013 г. по т. д. № 1586/2013 г. по описа на ВКС, II т. о. и др., приложими и при сега действащия КЗ.

Съдът приема, че дължимото обезщетение следва да се определи на база средни пазарни цени към настъпването на ПТП – 1725,29 лв. Изчислението на необходимите

разходи за възстановяване на вещта по средни пазарни цени е обективният критерий за действително причинените вреди, тъй като определената по този начин стойност е посочена на база проучване в цялост на пазара на съответните части, боя, материали и труд, на които оперират официален сервиз за съответната марка автомобил и алтернативни доставчици, респективно определянето на средните пазарни цени предполага съобразяване на цените на двата вида икономически субекти. Относно възражението на ответника, че в обезщетението не следва да се включват разходите за подмяна на външен ляв стоп, съдът приема, че тази щета е безспорно доказана, същата е отремонирана, както и е включена в сумата по фактурата от 15.06.2022 г. на стойност 1228,98 лв. без ДДС (1474,78 лв. с ДДС), тъй като видно и от опис-заключение по претенция № 50-07000-00281/22/28.02.2022 г. сумата от 1474,78 лв. включва и подмяна на стоп ляв външен, т. е. ремонтът (подмяната) и на този детайл е калкулиран във фактурата от 15.06.2022 г. - фактурата на л. 13 от делото касае само доставката на детайла на сервиза, извършващ ремонта, която сума е включена във фактурата от 15.06.2022 г., ведно с разходи за подмяна на детайла. По делото се установява, че ищецът е заплатил на сервиза, извършил ремонта 1228,98 лв., поради което съдът приема, че не е заплатено единствено начисленото ДДС, като следва да се посочи, че вещото лице по САТЕ в отговора на задачи втора и седма е посочило, че описаните повреди в представените от ищеца опис на щети, включващи и ляв стоп, отговарят изцяло на извършения и фактуриран ремонт по вид и операции. Поради това няма основание за намаляване на дължимото обезщетение с разходи за подмяна на ляв стоп, които са сторени и заплатени от ищеца. На следващо място, дори да не е заплатено ДДС и съответно същото да не се включва в обезщетението, то видно от експертизата дължимото обезщетение по средни пазарни цени, с включени разходи за подмяна на ляв стоп, но без ДДС е в размер на 1437,74 лв. (отговор на втора задача), т. е. отново в по-висок размер от исковата претенция. Ето защо, с оглед диспозитивното начало искът е основателен за сумата от 1228,98 лв., както и за сумата от 25 лв. – ликвидационни разноси, при съобразяване, че размерът на тези разноси не е оспорен и че ищцовото дружество обичайно прави ликвидационни разноси в този размер за приключване на застрахователната щета по смисъла на чл. 411, ал. 1 КЗ, поради което сумата от 25 лв. следва да се включи в общия размер на дължимата от ответника сума. При липсата на данни за извършено плащане искът следва да бъде уважен изцяло за сумата от 1253,98 лв., включваща застрахователно обезщетение и ликвидационни разноси. Като законна последица от уважаването на иска следва да се присъди и законната лихва от датата на подаване на исковата молба на 12.01.2023 г. до окончателното плащане.

По разноските:

С оглед изхода от спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК разноси за производството се следват само на ищеца. Същите са в размер на сумата от 1081,76 лв. (държавна такса - 50,16 лв., депозит за вещо лице за САТЕ - 200 лв., депозит за вещо лице за СПЕ - 400 лв., депозит за разпит на свидетел - 50 лв., адвокатско възнаграждение - 381,60 лв. с ДДС, което е в минимален размер по Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в приложимата към момента на уговаряне и заплащане на

възнаграждението редакция на Наредбата – чл. 7, ал. 2, т. 2 (изм., бр. 68 от 2020 г.). Съдът приема, че независимо от уважаването на иска, разноските за съдебно-почерковата експертиза следва да останат в тежест на ищеца, предвид успешното провеждане на производството по чл. 193 и чл. 194 ГПК, поради което на ищеца следва да се присъдят общо 681,76 лв.

Мотивиран от изложеното, Софийски районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Застрахователно дружество Е.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С..... да заплати на „Застрахователно еднолично акционерно дружество „Б.В.И.Г.““ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С..... по предявения иск с правно основание чл. 411 КЗ сумата от 1253,98 лв., регресна претенция по заведена при ищеца щета № 470421222209899 (с включени 25 лв. ликвидационни разноси) по застрахователна полица „Булстрад Каско Стандарт“ № 4704210281003005 от 07.10.2021 г. за МПС „Х.С.“ с рег. № *****, във връзка с ПТП, настъпило на 25.02.2022 г. в гр. Р., по вина на водача на МПС „П.К.“ с рег. № *****, чиято гражданска отговорност към датата на събитието е била застрахована от ответника, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба - 12.01.2023 г. до изплащане на вземането.

ОСЪЖДА „Застрахователно дружество Е.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С..... да заплати на „Застрахователно еднолично акционерно дружество „Б.В.И.Г.““ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С....., на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от общо 681,76 лв. – разноси за настоящото производство.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 194, ал. 3, вр. чл. 193 ГПК по направеното от ответника „Застрахователно дружество Е.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. ответника С..... оспорване на истинността (авторството) на представения от ищеца „Застрахователно еднолично акционерно дружество „Б.В.И.Г.““ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С....., двустранен констативен протокол за ПТП от 25.02.2022 г., че документът е неистински в частта относно авторството на подписа за „водач на превозно средство А“ Б. К., като на основание чл. 194, ал. 2 и 3 ГПК го изключва от доказателствата по делото.

Решението е постановено при участието на трето лице - помагач на страната на ответника „Застрахователно дружество Е.“ АД, ЕИК ***** - Б. Д. К., ЕГН *****, с адрес: гр. Д.....

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____